

og til træde sammen for at søge at udelukke saa mange fremmede Ord af vort Sprog, som vi kunne undvære. Jeg er forøvrigt ikke blandt de Medlemmer, som have skillet dette Vædringsforslag, og jeg har altsaa ingen Forpligtelse til at forsvare det (Afbrydelse af Berg). Det ærede Medlem siger, at han ikke har talt til mig; nei, men Sagen er den, at da jeg selv tidligere som en Brøddel af det omtalte Konfortium har været med til at stille et lignende Forslag, kan jeg ikke taale, at Andre, som nu virke i samme Land og med det samme Formaal, stemples med et i det ærede Medlems Mund saa nedsettende Navn som et Firna. Da Klokken ikke er mere end halv Tre, maa jeg dog maaste fremkomme med et Par Dplysninger om Forslaget, som jeg jo forresten, som sagt, ingen Forpligtelse har til at forsvare. Forslaget er ikke saa ganste grebet ud af Luften, og naar vi staa overfor denne Slags Forslag, saa skulle vi dog ikke i Lighed med, hvad Socialisterne gjøre, sige: Vi ville ikke lade os overbevise. Jeg vil blot bede de Herrer om at staa op f. Ex. i Forordningen af 19de December 1788, der angaar Bestemmelse af de Forholdsregler, som skulle iagttages ved vestindiske Panteobligationers Overførelse fra Europa til de dansk-amerikanske Der, og man vil da finde, at der der er Tale om de Tilfælde, i hvilke Gjenparter maa træde i de originale Forskrivningers Sted. Der staaar: „Naar saadanne Pantebreve sendes til Vestindien“. Der menes aabenbart: Obligationer. Der kan ikke være ment andre Panteobligationers Overførelse til Vestindien, naar der staaar: „Saadanne Pantebreve sendes til Vestindien“. Dette forekommer i §§ 1, 2 og 7. I Forordningen af 18de Januar 1788 vil man ligeledes finde „Pantebrev“ brugt forskjellige Steder. Det Samme er Tilfældet i Forordningen af 8de Januar 1787, og endelig i Forordningen af 4de December 1795 findes ligeledes Pantebreve omtalte i Forbindelse med Skjøder, hvor der er Tale om deres Thinglæsning. Hele Lovsproget fra Chr. V.'s Lov til Begyndelsen af dette Aarhundrede har overveiende Udtrykket „Pantebrev“. Jeg skal til det ærede Medlem fra Kolbing (Berg) bemærke, at jeg altid er rede til at gjøre ham Indrømmelser, hvor det er mig muligt at gjøre det, jeg kan desvære ikke gjøre saamange, som jeg kunde ønske. Der kan i det her omhandlede Tilfælde være noget praktisk i at bruge Ordet „Obligation“, da de andre Kreditforeninger bruge dette Udtryk. Det er en anden Ting, det er et rent praktisk Hensyn. Derfor vil jeg ikke saa strengt forsvare Vædringsforslaget, nei, paa ingen Maade; men at behandle det som ubrugeligt, det kan man dog ikke. Jeg vil tillade mig at stemme for Forslaget og skal slutte med en Bemærkning til ærede Medlemmer, som komme med den Indvending, at det kan ikke nytte Noget, vi kunne dog ikke udelukke alle fremmede Ord af Lovsproget, ret som om noget

fornuftigt Menneffe havde tænkt derpaa. Det forekommer mig, at denne Indvending lyder omtrent som da En, der hørte en Budsprædikan, sagde til Præsten: Jeg har saamange Synder, hvorfors skal jeg saa aflægge netop den Synd, som Pastoren paapeger. Lad os aflægge de Synder, som vi kunne aflægge. Ere vi end belemede med Kopar og Udset, skulle vi saa dog ikke derfor tage bort de onde Udværter, som ved Livens Ugunst ere vorede derpaa? Det er en daarlig Grundfætning, som det ærede Medlem fra Nibe (B. Holm) vil gjøre gjældende, nemlig, at naar et fremmed Ord har snylket sig saa længe ind i Sproget, at de Fleste omtrent kunne forstaa Meningen af, hvad det betyder, saa skulde vi strax knæsette det. Dette er en mærkelig Opfattelse af den sproglige Form, og en Opfattelse, som jeg maa nedlægge Indsigelse imod, da vi jo nu have Tid til at tale om disse forholdsvis underordnede Ting, det vil sige underordnede i flere Retninger men paa ingen Maade underordnede i og for sig.

Th. Nielsen: Jeg kan ikke undlade at gjøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille). Han mente jo, at Sikkerheden og overhovedet Kontrolden med denne Kasse var ringe. Men vi maa erindre, at denne Sag har gjennemaaget en Behandling i det andet Thing og omhyggelig Overveielse i et Udvalg. Naar det ærede Medlem sagde, at denne Revisor var den eneste Kontrol, da er det fuldstændig urigtigt, man behøver blot at gennemlese Litra k for at se, at der er meget Mere. Der staaar jo i dette Litra, at Bestyrrelsen er pligtig til at meddele Underrigsministeren enhver Dplysning, der af denne affordres den angaaende Foreningens Forhold, samt at Ministeren til enhver Tid kan lade foretage Underjælgelse af samtlige Foreningen vedrørende Forhold. Det forekommer vel, at Formanden for Bestyrrelsen skal godkjendes, men jeg kan paa ingen Maade se, at Ministeren er pligtig til at godkjende enhver Formand. Jeg antager, at Gangen maa blive den, at først komme Statutterne ind til Stadsfæstelse, og derefter vælge Repræsentanterne en Formand, som de foreslaa, men Ministeren maa selvfølgelig være fuldt berettiget til at kassere ham og til at sige: Sam kan jeg ikke bruge ham har jeg ingen Tillid til. Jeg skulde forøvrigt ikke have Noget imod, at Ministeren udnevnte Formanden i stedet for at godkjende ham. Det vilde have været noget Andet, men saaledes som Vædringsforslaget foreligger her, tror jeg, den kan blive skadelig for Foreningen. Det er jo nemlig ikke godt at vide, hvilke Formænd der kan komme i Spidsen for Kreditforeningerne, og hvilket Forhold disse Formænd kunne komme til at staa i til en eventuel Minister, samt hvad der da atter kan udvikle sig deraf. Jeg skal sige